

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Sžso/15/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200512
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200512.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Márie Usačevovej v právnej veci žalobcu: Borsodi Tranzit Foglalkoztatási Közhaszni Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság, so sídlom Jászi. O. u. 3, 3600 Ózd, IČO: Cg.05-09-017581, Maďarská republika, zastúpený JUDr. Ladislavom Csákóm, advokátom so sídlom Hviezdoslavova 4, Rožňava, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie v Bratislave, Ul. 29. augusta č. 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 01.02.2012 č. 10827-2/2012-BA o zániku poistenia Gézu Bartalosa, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 21.novembra 2012, č. k. 15S/52/2012-43, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre z 21.novembra 2012, č. k. 15S/52/2012-43, m e n í tak, že rozhodnutie žalovanej číslo 10827-2/2012-BA z 01.02.2012 z r u š u j e a vec vracia žalovanej na ďalšie konanie.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 251,54 € na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Ladislava Csákóa, vedený v UniCreditBank Slovakia, a.s. Rožňava pod č.XXXXXXXXXX/XXXX, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 21.novembra 2012, č.k.15S/52/2012-43, zamietol žalobu a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že preskúmaným rozhodnutím žalovaná ako odvolací správny orgán v konaní o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu pobočky Sociálnej poisťovne Topoľčany číslo 32062-89 /2011-TO z 15.08.2011 toto rozhodnutie v nepatrnej časti zmenil a v prevyšujúcej časti odvolanie odmietol. Uvedeným rozhodnutím prvostupňový orgán rozhodol, že A. dňom 31.08.2008 zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti. Krajský súd z administratívnych spisov žalovanej zistil, že vydaniu rozhodnutia predchádzala žiadosť Národného fondu zdravotného poistenia, Odboru pre medzinárodné záležitosti a

európsku integráciu (OEP Maďarsko) vo veci poistného vzťahu dočasných pracovníkov spoločnosti VALSABBIA SLOVAKIA, s.r.o., Bánovce nad Bebravou, poskytnutých jej personálnou agentúrou so sídlom v Maďarsku. Podľa OEP Maďarsko by títo pracovníci, v danom prípade A., mali podliehať slovenskej legislatíve podľa čl.13 nariadenia Rady (EHS) č.1408/71, v dôsledku čoho bol poistný vzťah týchto pracovníkov v Maďarsku pozastavený a následne anulovaný s tým, že zamestnanie má byť hlásené inštitúciám sociálneho zabezpečenia na Slovensku. Pobočka kontrolou u zamestnávateľa VALSABBIA SLOVAKIA, s.r.o., zistila, že pracovníci boli pridelení v roku 2007 na základe zmluvy o dočasnom pridelení zo 14.05.2007, 15.12.2007 a 28.12.2007, v zmysle ktorej právo začať a ukončiť zamestnanie pracovníkov prináleží žalobcovi, ktorý je povinný platiť im mzdu a iné náležitosti. Z vykonanej kontroly odvodu poistného prvostupňový správny orgán zistil, že p.A. vykonával na území Slovenska v spoločnosti VALSABBIA SLOVAKIA, s.r.o., pracovnú činnosť od 27.08.2007 do 31.08.2008 a preto rozhodol o zániku jeho poistenia dňom 31.08.2008. Žalobca namietal, že vzhľadom na to, že predpokladané trvanie práce, ktoré v skutočnosti neprekročilo 12 mesiacov, sa čl.13 ods.2 písm. a) nariadenia nepoužije. Krajský súd poukázal na to, že žalobca nepreukázal, že by príslušný maďarský orgán v súlade s čl.11 ods.1 nariadenia vydal osvedčenie o tom, že by sa na p. Bartalosa vzťahovala legislatíva Maďarska a teda, že by naďalej podliehal právnym predpisom tohto členského štátu únie. Za danej právnej situácie podľa názoru krajského súdu žalovaná správne argumentovala uplatniteľnosťou slovenskej legislatívy a to tým viac, že v danom prípade nešlo o vyslanie na výkon práce do iného členského štátu, ale len o dočasné pridelenie. Na námietku žalobcu, že p.G. nevznikol pracovný pomer na území Slovenskej republiky podľa Zákonníka práce dňom 27.08.2007, krajský súd poukázal na to, že je potrebné si uvedomiť, že p. Bartalos nebol v pracovnom pomere s VALSABBIA SLOVAKIA, s.r.o., ale so žalobcom, ktorým bol pridelený na výkon prác. Z tohto pohľadu treba vykladať ustanovenie § 20 písm. a) zákona č.461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, v zmysle ktorého preto p.G. vzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti (podľa slovenskej legislatívy) momentom samotného vykonávania tejto činnosti, teda dňom 27.08.2007 a zaniklo dňom ukončenia jej vykonávania, t.j. dňom 31.08.2008 v uvedenej spoločnosti.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca. Namietol, že krajský súd nevyvodil žiadne závery z toho, že žalovaný svoje rozhodnutie založil na zistení, že dotknutému zamestnancovi vznikol pracovný pomer na území Slovenskej republiky. Pracovný pomer p. G. na území SR nikdy nevznikol a preto mu tu nemohlo vzniknúť ani povinné poistenie. Jeho zamestnávateľom v hlavnom pracovnom pomere bol žalobca. Ani zo znenia čl.13 ods.2 písm. a) nariadenia nie je možné dospieť k záveru, že sa na neho vzťahovala slovenská legislatíva, keď je nepopierateľné, že bol zamestnaný iba na území Maďarska a preto sa na neho predpisy Slovenskej republiky vzťahovať nemôžu. Aplikovateľnosť čl.13 vylučuje ustanovenia čl.14/1a nariadenia.

Žalobca namietol aj nesprávnosť záveru krajského súdu, že aplikácia ustanovenia čl.14/1a nariadenia je vylúčená z dôvodu, že zamestnanec nemal vystavený formulár E 101. V prípade osvedčenia ide totiž aj v zmysle nariadenia o formalitu a ide o doklad, ktorý iba deklaruje určitý stav a v žiadnom prípade sa s jeho vydaním, resp. nevydaním nespája vznik, zmena alebo zánik nejakého právneho vzťahu a teda jednoznačne nemá konštitutívny charakter.

Z uvedených dôvodov žalobca žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a súčasne žiadal o priznanie náhrady trov odvolacieho konania vo výške 161,76 €.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu poukázala na to, že v rozhodnutí a následne aj vo vyjadrení k žalobe podrobne zdôvodnila, prečo bolo nevyhnutné určiť uplatniteľnú legislatívu Slovenskej republiky, keďže žalobca je agentúrou dočasného zamestnávania

a p.A. ako jeho zamestnanec vykonával od 27.08.2007 do 31.08.2008 práce v spoločnosti VALSABBIA SLOVAKIA, spol. s r.o. na základe zmluvy o dočasnom pridelení.

Správna komisia Európskych spoločenstiev v rozhodnutí č.181 z 13.12.2000 rozhodla, že príslušné

inštitúcie vysielajúceho štátu a štátu zamestnania sú povinné spolupracovať, čo súčasne vyžaduje ich viazanosť formulárom E101, pokiaľ ho príslušná inštitúcia nezruší alebo nevyhlási za neplatné. Hoci z čl.16 tohto rozhodnutia vyplýva, že prípustné je i vydanie formulára E101 aj so spätným účinkom, z Kódexu dobrej praxe, ktorý vychádza z bodu 10 tohto rozhodnutia súčasne vyplýva, že vysielaný pracovník i vysielajúci podnik musia byť kedykoľvek schopní predložiť formulár E101, aby orgánom sociálneho zabezpečenia zúčastnených štátov umožnili vykonať nutné kontroly.

Keďže dotknutým zamestnancom žalobcu formuláre E101 vydané neboli, na čo žalovanú upozornila OEP Maďarsko s tým, že vystavené ani nemôžu byť a nebola im udelená ani výnimka podľa čl. 17 nariadenia, napriek tomu, že bydlisko zamestnanca i sídlo jeho zamestnávateľa sú na území Maďarska, v oblasti sociálneho zabezpečenia sa na p. G. v období vykonávania práce na území Slovenskej republiky vzťahuje slovenská legislatíva. Žalobca nevyvinul žiadnu snahu usporiadať poistné vzťahy či už v maďarskej alebo slovenskej inštitúcii sociálneho zabezpečenia.

Z uvedených dôvodov žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10, § 246c a § 250ja O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je potrebné vyhovieť.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Sociálne poistenie zamestnancov, pohybujúcich sa v rámci Európskej únie v relevantnom období upravovalo nariadenie Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva (ďalej len „nariadenie“).

V zmysle II. hlavy, článku 13 (9) ods. 1 nariadenia osoby, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu.

Podľa článku 13 (9) ods. 2 písm. a) nariadenia sa články 14 až 17 vzťahujú na osobu zamestnanú na území jedného členského štátu sa vzťahujú právne predpisy tohto štátu dokonca aj vtedy, ak má bydlisko na území iného členského štátu alebo ak sa sídlo alebo miesto podnikania podniku alebo fyzickej osoby, ktorá ho zamestnáva, nachádza na území iného členského štátu.

Podľa článku 14 ods. 1 písm. a) nariadenia článok 13 ods. 2 písm. a) sa použije s nasledujúcimi výnimkami a výhradami: osoba, ktorá je zamestnaná na území členského štátu podnikom, pre ktorý zvyčajne pracuje, a ktorá je vyslaná týmto podnikom na územie iného členského štátu, aby tam vykonávala prácu pre tento podnik, naďalej podlieha právnym predpisom prvého členského štátu za predpokladu, že predpokladané trvanie tejto práce neprekročí 12 mesiacov a že nie je vyslaná s cieľom, aby nahradila inú osobu, ktorá ukončila dobu svojho vyslania.

Z administratívneho spisu vyplýva, že pred vydaním preskúmaného rozhodnutia žalovaná rozhodnutím číslo 10828-2/2012-BA z 01.02.2012 potvrdila rozhodnutie pobočky Sociálnej poisťovne Topoľčany číslo 32062-4/2011-TO z 11.08.2011, ktorým bolo rozhodnuté, že p. A. dňom 27.08.2007 vzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti. Z rozhodnutia vyplýva, že rozhodnutie pobočky bolo doručované p. Bartalosovi verejnou vyhláškou z dôvodu, že jeho pobyt je neznámy a nepodarilo sa zistiť jeho pobyt ani od účastníka konania. Z administratívneho spisu žalovanej ani z jej vyjadrení nie je zrejmé, či uvedené rozhodnutie nebolo napadnuté žalobou a či vôbec bolo riadne doručené aj p. G. a teda či rozhodnutie o vzniku poistenia už nadobudlo právoplatnosť. Okolnosť, či p. Bartalosovi poistenie (podľa slovenskej legislatívy) vôbec vzniklo, je pritom významná pri posudzovaní zániku takého poistenia.

Žalobou žalobca žiadal o preskúmanie rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým rozhodnutím jej pobočky o zániku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti pánovi A., občanovi Maďarska, zamestnancovi žalobcu, s účinnosťou od 31.08.2008.

V konaní bolo sporné, či zamestnanec žalobcu, ktorý vykonával na základe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov na území Slovenskej republiky prácu v období od 27.08.2007 do 31.08.2008, podliehal v oblasti sociálneho zabezpečenia právnym predpisom Slovenskej republiky alebo právnym predpisom Maďarska.

Z dôvodov rozhodnutia žalovanej súd zistil, že žalobca je personálnou agentúrou so sídlom v Maďarsku - na základe Zmluvy o dočasnom pridelení pracovníkov vykonával pán A. činnosť na území Slovenskej republiky od 27.08.2007 do 31.08.2008. Vysielajúci štát mu však nevystavil formulár E 101, na základe ktorého by tento zamestnanec podliehal právnemu poriadku vysielajúceho štátu, teda Maďarska, a ktorý by zbavil zamestnanca a zamestnávateľa plniť povinnosti v oblasti sociálneho zabezpečenia v členskom štáte, v ktorom vykonával činnosť. Na podklade uvedených skutočností žalovaná vyslovila názor, že na pána A. sa vzťahuje v oblasti sociálneho zabezpečenia od 27. augusta 2007 právny poriadok Slovenskej republiky s odkazom na článok 13 (2) (a) nariadenia, teda jeho použitie odôvodňuje všeobecné pravidlo, určujúce uplatniteľnú legislatívu podľa miesta výkonu práce.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že žalovaná nepostupovala v konaní tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav vecí. V administratívnom spise chýba pracovná zmluva uzatvorená medzi žalobcom a zamestnancom žalobcu, ktorá by preukazovala deň vzniku pracovného pomeru ako aj dohodnuté miesto výkonu práce dotknutého zamestnanca, aby bolo možné zistiť najmä skutočnosť, na území ktorého členského štátu je dotknutý zamestnanec žalobcu zamestnaný. Bez objasnenia uvedenej skutočnosti nie je možné aplikovať ustanovenie článku 13 (2) (a) nariadenia.

Možno súhlasiť s právnym názorom žalobcu, podľa ktorého sa považuje za formalitu vystavenie formulára E 101, o čom svedčí už aj názov článku 11 vykonávacieho nariadenia č. 574/72 (formality v prípade vyslania zamestnanca na iné miesto podľa článku 14 ods. 1 a 14b 81 nariadenia a v prípade dohôd uzatvorených v súlade s článkom 17 nariadenia). V žiadnom prípade však nemožno bez ďalšieho skúmania podmienok (upravených v rozhodnutí Správnej komisie Európskych spoločenstiev pre sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov č. 181 z 13. decembra 2000) vysloviť záver, podľa ktorého ak vysielajúci štát zamestnancovi nevystavil formulár E 101, dokladujúci skutočnosť, že na jeho základe dotknutý zamestnanec podlieha legislatíve vysielajúceho štátu, sa na zamestnanca vzťahuje právny poriadok Slovenskej republiky.

Žalovaná charakteru formulára E 101 dostatočnú pozornosť nevenovala. Z rozhodnutia správnej komisie Európskych spoločenstiev pre sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov č. 181 z 13. decembra 2000 (ďalej len „rozhodnutie správnej komisie č. 181“) bodu 6 vyplýva, že formulár E 101 by bolo vhodnejšie vydať pred začatím danej doby; môže však byť vydané počas tejto doby alebo dokonca po jej uplynutí, v takom prípade môže mať retroaktívny účinok.

Z uvedeného možno vyvodit', že formulár E 101 je možné vydať i po uplynutí doby vyslania, a preto žalobkyňa bola povinná dôsledne sa zaoberať aj podmienkami pre uplatňovanie článku 14 ods. 1 nariadenia a spolupracovať s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky, ktorá povinnosť jej vyplýva nielen z nariadenia (čl. 84 a čl. 86), ale tiež z predmetného rozhodnutia správnej komisie č. 181.

Žalovaná naviac svojím postupom v správnom konaní odňala tiež možnosť konať pred správnym orgánom zamestnancovi žalobcu pánovi A. Z administratívneho spisu žalovanej vyplýva, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Topoľčany z 22.08.2011, číslo 32578-98/2011-TO bol uvedenému zamestnancovi žalobcu ustanovený opatrovník na obhajovanie jeho práv z dôvodu, že účastník konania

nemôže konať samostatne, pretože jeho pobyt nie je známy. Toto rozhodnutie bolo doručované verejnou vyhláškou podľa § 212 ods. 14 zákona o sociálnom poistení.

Podľa zákona o sociálnom poistení doručenie verejnou vyhláškou použije organizačná zložka Sociálnej poisťovne v prípade, keď účastníci konania alebo ich pobyt alebo sídlo nie sú jej známi (§ 212 ods. 13 zákona o sociálnom poistení).

V administratívnom spise sa však nachádza zoznam osôb ako príloha listu Národného fondu zdravotného poistenia, Budapešť z 30. novembra 2009, číslo 12-5732/09, v ktorom pod číslom 3 je uvedený aj pán A. spolu s dátumom narodenia a adresou. Pobyt účastníka nemohol byť preto pre žalovanú, resp. prvostupňový orgán neznámy a preto neboli splnené podmienky na ustanovenie opatrovníka a doručovanie rozhodnutia o ustanovení opatrovníka verejnou vyhláškou.

Neuniklo tiež pozornosti odvolacieho súdu, že výrok rozhodnutí správnych orgánov neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, lebo nie je v ňom uvedené ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo o zániku poistenia, čo je v rozpore s § 209 ods. 3 zákona o sociálnom poistení.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods.3 veta prvá zmenil, rozhodnutie žalovanej zrušil podľa § 250j ods.2 písm. c) a e) O.s.p. a vec jej vrátil na ďalšie konanie..

V ďalšom konaní bude potrebné, aby žalovaná doplnila dokazovanie naznačeným smerom. Žalovaná v spolupráci s príslušnou inštitúciou Maďarskej republiky (čl. 84, čl. 84a a čl. 86 nariadenia si vyžiada potvrdenia o registrácii uvedeného zamestnanca, prípadne jej právoplatnom zrušení a odkedy k tomu došlo, preverí, či prípadné zrušenie registrácie nebolo následne maďarským súdom zrušené. Z administratívneho spisu vyplýva (č. l. 29 a č. l. 30), že poistný pomer iného zamestnanca žalobcu na základe rozhodnutia maďarského súdu nebol zrušený, a preto bude tiež potrebné overiť si uvedenú skutočnosť v prípade A.. Bez preverenia týchto skutočností žalovaná nemohla rozhodnúť tak, aby predchádzala dvojitému poisteniu a plateniu poistného z rovnakého titulu v dvoch štátoch Európskej únie, resp. tomu, že by poistenie nevzniklo ani v jednom štáte.

O náhrade trov celého konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 246c ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov za úkony, ktoré účelne vynaložil na uplatnenie práva, ktoré právny zástupca vyčísľil podaním doručeným odvolaciemu súdu 29. septembra 2014.

Advokátovi patrí odmena, ktorá predstavuje:

-za 3 úkony právnej pomoci á 127,17 € podľa § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. (príprava a prevzatie zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom, podanie žaloby z 29. februára 2012, účasť na pojednávaní dňa 7.11. 2012), to je 381,51 € - za jeden úkon právnej pomoci 31,79 € (účasť na vyhlásení rozhodnutia na KS v Nitre 21.11.2012) podľa § 11 ods. 4, § 14 ods. 5 písm. b/ vyhl. č. 655/2004 Z. z. v spojení s § 20c vyhl. č. 655/2004 Z. z. - 4 x režijný paušál 7,63 €, to je 30,52 za jeden úkon právnej pomoci 43,39 € (ďalšia porada s klientom 1.2. 2013) podľa § 11 ods. 4, § 14 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v spojení s § 20c vyhl. č. 655/2004 Z. z. -za jeden úkon právnej pomoci 130,17 € podľa § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. (podanie odvolania z 2. 2. 2013) -2 x režijný paušál 7,81 €, to je 15,62 € - za jeden úkon právnej pomoci 64 € (účasť na vyhlásení rozhodnutia 24.9.2014) -1 x režijný paušál 8,04 €

Odvolací súd žalobcovi z vyúčtovanej odmeny nepriznal náhradu za úkon právnej pomoci - písomné stanovisko k vyjadreniu žalovaného z 1. októbra 2013 z dôvodu, že tento úkon právnej pomoci nepokladá za účelne vynaložený. V písomnom stanovisku žalobca neuvádza žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by neboli tvrdené už v žalobe.

Podľa § 250k ods. 1 veta prvá a tretia O. s. p. ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania a môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Dôvody hodné osobitného zreteľa videl Najvyšší súd Slovenskej republiky najmä v tom, že v

prejednávanej veci ide o jedno z opakovaných konaní (ďalšie napr. 9Sžso/51/2013, 9Sžso/33/2013, 9Sžso/37/2013, 9Sžso/53/2013, 1Sžso/10/2013, 1Sžso/13/2013, 10Sžso/11/2013, 10Sžso/13/2013), ktoré sú skutkovo veľmi obdobné s totožnou právnou otázkou, týkajúcou sa uplatnenia práv žalobcu v predchádzajúcom správnom konaní. Tomu zodpovedali aj jednotlivé podania úspešného žalobcu, čo do rozsahu aj ich obsahu vrátane ich dopĺňania a spresňovania. Na druhej strane pri svojom rozhodovaní o výške náhrady trov odvolacieho konania prihliadol aj na povinnosť právneho zástupcu riadne plniť procesné povinnosti žalobcu, a to najmä pri dodržiavaní lehôt a pokynov konajúcich súdov.

Po zvážení oboch uvedených hľadísk znížil Najvyšší súd Slovenskej republiky požadovanú náhradu trov konania a priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 1/5 z celkovej sumy 705,04 € čo zodpovedá sume 141 €.

Advokát vyčíslil aj trovy cestovného a náhrady za stratu času za účasť na pojednávaní na Krajskom súde v Nitre dňa 7. novembra 2012a vyhlásení rozhodnutia na Krajskom súde v Nitre dňa 21. novembra 2013. Jedna spiatočná cesta z Rožňavy do uvedeného miesta meria 2 x 244 km = 488 km. Spotreba vozidla je 9,8 litra PHM po 1,499 €, amortizácia po 0,183 € za každý ubehnutý kilometer. Výšku cestovného uplatnil v sume 2 x 160,99 €, t. j. 321,98 (§ 16 ods. 4 vyhlášky).

Náhradu za stratu času účtoval advokát za stratu času na ceste z Rožňavy do Nitry a späť za účasť na pojednávaní dňa 7. novembra 2012 a vyhlásení rozhodnutia dňa 21. novembra 2013. Jedna spiatočná cesta z Rožňavy na uvedené miesto trvá 2 x 7 za začatú polhodinu strávenú cestovaním, pri jednej ceste je to 14 polhodín. Náhrada za stratu času v uvedenej veci predstavuje 14 x 13,01 € = 182,14 € x 2 = 364,28 € (§ 17 ods. 1 vyhlášky).

Najvyšší súd žalobcovi priznal cestovné a náhradu za stratu času v súvislosti s pojednávaním na krajskom súde v Nitre dňa 7. novembra 2013, vzhľadom na to, že sa na krajskom súde v ten istý zúčastnil na ďalších 4 pojednávaniach vo výške 1/5, t. j. v sume 32,20 € /cestovné/ a 36,42 € , /náhrada za stratu času/, t. j. spolu 68,62 €.

Cestovné a náhradu za stratu času v súvislosti s vyhlásením rozhodnutia na krajskom súde v Nitre dňa 21. novembra 2012 najvyšší súd žalobcovi nepriznal, keďže cestovné a náhrada za stratu času v súvislosti s týmto pojednávaním už boli žalobcovi priznané v plnej výške v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp. z. 15S/40/2012 dňa 21. novembra 2012.

Náhrada za cestovné a náhrada za stratu času za účasť na vyhlásení rozhodnutia na odvolacom súde dňa 24. septembra 2014 bola advokátovi priznaná v plnom rozsahu vo veci vedenej na Najvyššom súde SR pod spisovou značkou 9Sžso/51/2013.

Náhrada trov právneho zastúpenia na súde prvého a druhého stupňa, cestovného a náhrada za stratu času predstavuje spolu sumu 209,62 € + 20 % DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky) 41,92 €, čo činí spolu 251,54 €.

Takto priznaná výsledná suma náhrady trov konania 251,54 € podľa odvolacieho pokrýva reálne náklady a možný prínos právneho zastupovania v týchto opakovaných veciach.

Celkovú výšku priznaných trov konania v sume 251,54 € je žalovaná povinná zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľa, vedený v UniCredit Bank Slovakia, a. s. Rožňava č. XXXXXXXXXXXX/XXXX do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (§ 149 ods.1 v spojení s § 160 ods.1 O.s.p.).

Žalobca uplatnil aj náhradu trov za zaplatený súdny poplatok vo výške 66 €. Konanie vo veciach sociálneho poistenia je od poplatku oslobodené podľa § 4 ods. 1 písm. c) zákona o súdnych poplatkoch. V zmysle § 11 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch sa poplatok vráti, ak ho zaplatil ten, kto nebol povinný platiť a o tomto vrátení poplatku rozhodne i bez návrhu súd, ktorý bezdôvodne zaplatený poplatok prevzal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.